

P a s t.

Jož, to je veselje! da so se vendar enkrat vjele miške, te sladkosnedne in prederzne tatice. Pred njihovimi ostrimi zobci ni bilo nič varno. Že dolgo so po kletih in hramih glodale kruh, žito in slanino, pa tudi masla, sveč in sira niso pustile pri miru. Večkrat so se jezili mati čez te požrešne

tatice, ki so jim toliko škode naredile. V kuhinjskeji omari so polizale smetano, popile mleko, pa tudi pogačo so nam snedle, katero so mati hranili za svoje štiri ljubčke. In to še ni vse! Po škri-njah in omarah prejedle so prejo, spridile papir, knjige, obleko, usnje in sploh vse, kar ni bilo iz kamena ali železa. Tudi v hiši ni bilo pred nesramnimi taticeami večkrat po celo noč mirú; tekale in preganjale so se ponočne vlačuge po izbah in spavnícáh, škrabljale in civilile so za stenami, da človek vso noč ni

mogel spati. Jožeku je neko noč splezala miška celó v njegovo posteljico ter je prav prederzno tekala in skakljala po njegovih nogah, kakor bi hotla reči: Kaj pa mi more Jožek, čeravno je velik, in jaz nisem drugzega nego majhna miš.

Pa Jožek je pokazal, da tudi nekaj zmore. Berž drugi dan nastavil je s svojimi bratci past v jedilno omaro, in o veselje! čez noč so se vjele tri najnesramniše tatice.

„Le poglej jo prederzno in okretno živalico, kako z repekom migljá“ reče Martinek in pocuka miško za rep.

„Ahá! ta bi rada všla“ reče Tonče od zadej stojé, „pa ne bo dal, naj še tako cvili in viha svoj mali gobček.“

„Uboga revica“ reče Janezek in potegne miško za repek.

„Veste kaj? zdaj mi je igrače pa že zadosti“ reče Jožek „in tudi naše mucke že težko čakajo na mastno pečenko. Rés je, da se nam smilijo živahne in gibéne živalice, pa nepoboljšljive so, in ako je pustimo živeti, naredile bojo še veliko več škode. Vsaj smo jim dolgo prizanašali, pa se niso hotle poboljšati prederzne tatice. Torej brez premisleka zaslužijo smert. Aló! muc! muc!“ Jožek odpré past, mačke skočijo kakor blisk, in — uboge miške se zvijajo in cvilijo v njihovih krempljih.

T.

Kako vesela je pač šolska poskušnja.

Bila je sobota. V vasí P. na Kranjskem vidim čedno oblečene dečke in deklice kaj urno iti. Kam neki? Poglejmo bolj natanko.

Blizo farovža stoji zala hiša. Tù noter gre čedalje več otrok. Ne dvomim, da je to šola, kajti nekakšen miren in vabljev duh se tù razširja.

Ob osmih jutraj je jelo zvoniti. Pridejo s paroma otroci iz imenovanega poslopja in kam gredó? V cerkev. — Lej, tudi gospod učitelj in katehet gresta za njimi. „Kaj je neki danes?“ začuden sem vprašal nekega dečka. „Poskušnja, poskušnja bo danes“ mi ta odgovori „danes bomo videli, kdo je v zlatih bukvicah zapisan?“

Oj, to je bil vesel dan. Kako lepo in navdušeno so otroci v cerkvi peli in klečé svetega duha, pomočnika pri učenji, zahvaljevali. — Ko je bila sv. maša dokončana, so zopet vsi prav lepo iz cerkve proti šoli šli.

V šoli, v šoli, kako lepo je bilo! Na zidu visela je podoba sv. Alojzija, šolskega imenjaka ali patrona, na strani podoba našega svitlega cesarja Franca Jožefa I. in tudi našega milega škofa; na stranéh teh podob okinčano je bilo vse z lepimi venci, belimi, modrimi in rudečimi. Vse je bilo tako snažno in lepo! Otroci so tiho veselega izpraševanja pričakovali in lepe, na šolske mizi stoječe knjižice z zlatim obrezkom milo pogledovali. „Kdo je neki v teh krasnih knjižicah zapisan?“ slišal sem neko radovedno deklico šeptati.

Ko odbije ura devet, pride veliko veliko gospodov v šolo. Otroci vstanejo in enoglasno pozdravijo gospode z besedami: „Hvaljen bodi Jezus Kristus!“ Ko tudi kratko molitvico pred šolo odmolijo, se tiho zopet posedejo.

Kako dobro so v kerščanskem nauku odgovarjali! Kako gladko jim je beseda tekla tudi v drugih vědah! Pokazali so jasno, kako veliko se morejo učenci med letom naučiti.

Gospod učitelj so izpraševanje dokončali. Vstanejo gospod dekan in začnejo tako-le govoriti: